

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Οἱ Ὅσιοι Ρωμανὸς καὶ Λουπικῖνος, Κτήτορες τῆς ἐν Ἰούρα Μονῆς Κονταδίσκου¹

† 28η Φεβρουαρίου

Ὁ Ὅσιος Ρωμανὸς γεννήθηκε περὶ τὸ 400 ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένεια τῆς Ἐλευθέρως Κομητείας (σημ. Franche-Comté στὴν Γαλλία), μιᾶς περιοχῆς ὅπου ὁ ἀσκητικὸς βίος ἦταν ἀκόμη ἄγνωστος.

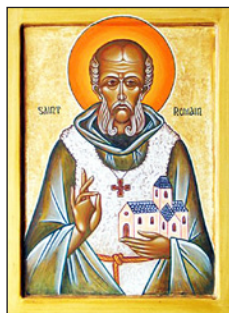
Ἀπαρνούμενος τὸν ἔγγαμο βίον, πῆγε νὰ ζήσει γιὰ λίγο σὲ Μονὴ τοῦ Λουγδούνου (σημ. Λυών), πλησίον τοῦ Ἀββᾶ Σαβίνου, ὁ ὁποῖος τοῦ μετέδωκε τὶς στοιχειώδεις γνώσεις τοῦ ἀγγελικοῦ βίου, τὶς ὁποῖες εἶχε ὁ ἴδιος κληρονομήσει ἀπὸ Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Λερίνου.

Σὲ ἡλικία τριάντα πέντε ἐτῶν, ὁ Ρωμανὸς ἀνεχώρησε μόνος γιὰ τὰ πυκνὰ δάση ὄροσειρᾶς τοῦ Ἰούρα, παίρνοντας μαζί του μόνον τὴν Ἁγία Γραφή, τὸ Γεροντικὸν καὶ τὶς Κοινοβιακὰς Διατυπώσεις τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ († Μνήμη: 29η Φεβρουαρίου, βλ. [ἐδῶ](#)) καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ ἕναν ἀπομονωμένο καὶ δυσπρόσιτο τόπον, περικλειστο ἀπὸ τρία βουνά, στὴν συμβολὴ δύο χειμάρρων, τὸ ὁποῖο ὀνομαζόταν Κονταδίσκο. **Γ**ιὰ στέγη εἶχε τὰ ἀπλωμένα κλαδιὰ ἐνὸς μεγάλου ἐλάτου καὶ ἀφιέρωνε ὅλο τὸν χρόνον τοῦ στὴν προσευχὴ καὶ τὴν μελέτη, τρεφόμενος μὲ ἄγριους καρπούς.

Ὅροσειρὰ τοῦ Ἰούρα.

Παρέμεινε ἐκεῖ μόνος ἐπὶ μερικὰ χρόνια, ξεχασμένος ἀπὸ τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖο πρῶτος αὐτὸς εἶχε λησμονήσει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό...

Κάποτε ὁ δευτερότοκος ἀδελφός του, Λουπικίνος, ἐλεύθερος, μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τῆς συζύγου του, ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖο εἶχε συνάψει παρὰ τὴν θέλησί του, ἦλθε πρὸς αὐτὸν κατόπιν ὀπτασίας, στὴν ὁποία εἶδε τὸν Ρωμανὸ νὰ τὸν προσκαλῆ πλησίον του.

Ἐνωμένοι ἀπὸ ἀγία ἀγάπη περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς αἵματος καὶ συναγωνιζόμενοι μὲ διάπυρο ζῆλο στὶς σκληραγωγίες, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀξιώθηκαν νὰ ξεπεράσουν μὲ γνῶσι τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ σπείρῃ διχόνοια μεταξύ τους καὶ σὲ λίγο χρόνο ἢ ὁσμὴ εὐωδίας τῶν ἀρετῶν τοὺς σκόρπισε στὶς γύρω κοιλάδες καὶ προσεῖλκε ὅλο καὶ περισσότερους φίλους τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔρχονταν γιὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν ἀγγελικὴ βιοτὴ τους.

Ἐφερναν ἐπίσης σ' αὐτοὺς ἀρρώστους καὶ δαιμονισμένους, οἱ ὁποῖοι ὅταν θεραπεύονταν μὲ τὶς προσευχὲς τους, ζητοῦσαν συχνὰ νὰ παραμείνουν καὶ αὐτοὶ πλησίον τῶν δύο Ἀγίων.

Στὴν ἀρχὴ ἐγκαθιστοῦσαν τοὺς μαθητὲς τους σὲ ὑποτυπώδεις καλύβες γύρω ἀπὸ τὸ ἔλατο, ἀλλὰ καθὼς ἡ ἀδελφότητα πλήθαινε καὶ ὁ τόπος δὲν τοὺς χωροῦσε, ὁ Ρωμανὸς προχώρησε στὴν ἴδρυσί σὲ κοντινὴ ἀπόστασι ἐνὸς δεύτερου Μοναστηριοῦ, τὸ ὁποῖο ὠνομάσθηκε Μονὴ Λαυκῶννος². **Ἀπὸ ἐκεῖ** οἱ μαθητὲς τους διασκορπίσθηκαν πέρα τοῦ Ἰούρα στὰ Βόσγια καὶ μέχρι τὴν Γερμανία, ἔτσι ὥστε ἡ ἴδρυσι τοῦ Κονταδίσκου θεωρεῖται ἀποφασιστικὸ ὀρόσημο τῆς διάδοσης τοῦ Μοναχισμοῦ ποὺ προῆλθε ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τῶν Ἀγίων Ἰόλα (Yole) ἐτέθη καὶ ἐκεῖνη ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγησί τους καὶ ἔγινε Ἡγουμένη μιᾶς Μονῆς φωλιασμένης σὲ ψηλὸ βράχο ἄνωθεν τοῦ Λαυκῶννος τῆς Βάλμας, ἡ ὁποία σύντομα ἀριθμοῦσε περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ Μοναχές. **Πολλὲς** ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ἀδελφές ἢ συγγενεῖς τῶν Μοναχῶν τῶν δύο ἀνδρῶν Μο-

νῶν, ἀλλὰ διατηροῦσαν αὐστηρὰ ἐγκλειστο βίο, θεωρώντας τὸν ἑαυτὸ τους ἤδη νεκρὸ γιὰ τὸν κόσμο καὶ τοὺς κατὰ σάρκα δεσμούς.

* * *

Οἱ δύο Ἅγιοι διοικοῦσαν ἀπὸ κοινοῦ τὶς Μονὲς ἐν θείᾳ ὁμονοίᾳ, παρὰ τοὺς διαφορετικοὺς χαρακτήρες τους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Χάρις καθιστοῦσε συμπληρωματικούς. Διότι, ἂν ὁ Ὅσιος Ρωμανὸς ἦταν πολὺ ἐλεήμων ἀπέναντι σὲ ὅλους καὶ διατηροῦσε πάντα μιὰ τέλεια γαλήνη, ὁ ἀδελφός του ἦταν αὐστηρότερος καὶ ἤξερε νὰ διορθώνη μὲ πυγμὴ τὶς παρεκκλίσεις τῶν μαθητῶν τους. Ὁ Ρωμανὸς δὲν ἐπέβαλλε στοὺς ἀδελφοὺς μεγαλύτερες ἀσκήσεις ἀπὸ ἐκείνες, τὶς ὁποῖες τοὺς ὑπαγόρευε ἢ βούλησί τους, ὁ δὲ Λουπικίνος προσέφερε τὸ παράδειγμά του σὲ ὅλους, δείχνοντας πὼς μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, «νικᾶται φύσεως τάξις». Ἐπερνώντας μὲ τὴν αὐστηρότητά του τοὺς Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονταν ἐναντίον ἠπιότερων καιρικῶν συνθηκῶν, δὲν φοροῦσε παρὰ ἓναν τρίχινο χιτῶνα ὅλες τὶς ἐποχές, δὲν ἀναπαύοταν ποτὲ σὲ κλίνη, δὲν γευόταν ποτὲ λάδι καὶ κατὰ τὰ ὀκτὼ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του δὲν ἔπινε οὔτε κἂν νερό, ἀρκοῦμενος ἀντὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ σὲ λίγο μουσκεμένο ψωμί.

Ἐνῶ ὁ Λουπικίνος ἀπαιτοῦσε ἀπὸ ὅλους τὴν ἴδια τελειότητα καὶ δὲν δεχόταν εὐκόλα δοκίμους, ὁ Ρωμανὸς ἔκανε δεκτοὺς ὅσους ἐμφανίζονταν, μὲ κίνδυνο ὠρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Μονή. Ὅταν ἓνας ἀπὸ τοὺς γέροντες τοῦ ἔκανε πικρὰ παράπονα καὶ τοῦ συνέστησε νὰ μὴ δέχεται παρὰ μόνο ὅσους ἔδιναν ἀποδείξεις καλὰ δοκιμασμένης κλήσεως, ὁ Ἅγιος ἀπάντησε, ὅτι ὁ Θεὸς μονάχα γνωρίζει τὸ βάθος τῆς καρδίας καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ σὲ ὅσους ἐνέδωσαν στὸ κακό, ὁ σπόρος τῆς ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κατὰ τὴν διαμονή τους στὴν Μονή, μπορεῖ νὰ ἀποφέρῃ καρπὸς μιᾶς σωτήριας μετάνοιας.

* * *

Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ ἔφθασε μέχρι τὸν Ἅγιο Ἰλάριο Ἀρελάτης († Μνήμη: 5η Μαΐου), τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλατίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερο, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπισκέψεώς του στὴν Μπεζανσόν, ὥστε νὰ ὑπηρετῆ καλύτερα τὶς λειτουργικὲς ἀνάγκες τῆς Ἀδελφότητος (444). Ἀλλὰ ὁ Ρωμανὸς ἤξερε τόσο καλὰ νὰ παραμένῃ ταπεινός, ὥστε ἐκτὸς τῆς τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας, ἦταν δύσκολο νὰ τὸν ξεχωρίσης μετὰ τῶν Ἀδελφῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἰλάριος Ἀρελάτης.

Οἱ Ὅσιοι Λουπικῖνος
καὶ Ρωμανός.

Παρ' ὅλο πὸν ἦταν ὁ πρωτότοκος, ὁ Ρωμανὸς ἄφηνε συχνὰ στὸν Λουπικῖνο τὴν πρωτοβουλία στὰ διοικητικὰ ζητήματα, ἀλλὰ ὑπερίσχυε μὲ τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν ὑπομονή.

Μία χρονιὰ πὸν ἡ σοδεῖα ἦταν ἄφθονη, οἱ Μοναχοὶ τοῦ Κονταδίσκου βρῆκαν εὐκαιρία νὰ χαλαρώσουν καὶ ξεσηκώθηκαν μὲ ἀλαζονεῖα κατὰ τοῦ Ρωμανοῦ, ὁ ὁποῖος βλέποντας ὅτι οἱ ἡπιοὶ ἐπιπλήξεις του δὲν εἶχαν ἀποτελεσμα, κάλεσε τὸν Λουπικῖνο.

Μόλις ἔφθασε ἐκεῖνος στὸ Κονταδίσκο, ζήτησε ἐπίτηδες νὰ σερβίρουν στὸ γεῦμα μία ἄνοστη σούπα, ὅπως συνηθίζε αὐτὸς νὰ τρῶν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ φύγουν ἀμέσως δώδεκα ἀμελεῖς Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἀντέξουν τὴν ἐπιστροφή αὐτῆ στὴν λιτότητα. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ἅγιος Ρωμανὸς κατάρθωσε νὰ φέρη πίσω τὰ ἀπολωλὸτα αὐτὰ πρόβατα μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὶς θερμὲς προσευχὲς του.

Ἐπαγρυπνώντας γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ἐνότητος τοῦ μοναχικοῦ κινήματος, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐκβλαστήσει ἀπὸ τὸ Κονταδίσκο, ὁ Ρωμανὸς ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὰ ἐξαρτήματά του γιὰ νὰ καταρτίζη τοὺς μαθητὲς του καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύη στὴν προσδοκία τῶν ἀγαθῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἓνα προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Μωυρικού καὶ τῶν ἄλλων Μαρτύρων τῆς Θηβαϊκῆς Λεγεώνας στὸ Ἅγαυον³, σταμάτησε μία ἡμέρα κοντὰ στὴν Γενεὺη, σὲ μιὰ καλύβη στὴν ὄχθη τοῦ δρόμου, ὅπου ζοῦσαν δύο λεπροί, τοὺς ὁποῖους καὶ θεράπευσε ἀγκαλιάζοντάς τους τρυφερά. Μέσα στὴν χαρὰ τους αὐτοί, ἔτρεξαν νὰ κοινοποιήσουν τὸ θαῦμα στὴν Γενεὺη, ὅπου ὁ Ἅγιος ἐγίνε δεκτὸς θριαμβευτικὰ ἀπὸ ὅλο τὸν λαό. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους καὶ νουθέτησε τὸν λαὸ νὰ παραμείνῃ εὐσταθῆς στὴν πίστι, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Μοναστήρι του.

* * *

Ὁ Ἅγιος Ρωμανὸς ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ λίγα χρόνια ἀργότερα, στὶς 28 Φεβρουαρίου 465, στὴν Μονὴ τῆς Βάλμας, προσφέροντας στοὺς Ἀδελφοὺς πὸν ἦσαν παρόντες τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ πὸν ὁ ἴδιος εἶχε διαφυλάξει σὲ ὅλη τὴν ζωὴ του, χάρις στὴν ἀγνότητα καὶ πραότητα τῆς ψυχῆς του.

Ἐμπιστεύθηκε τὴν καθοδήγησι τῶν δύο Μονῶν στὸν Ἅγιο Λουπικῖνο, ὁ ὁποῖος διαμένον-

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ. Πράτζ, Γαλλία.

Ὁ Ὅσιος
Ὅγενδιος ἢ
Εὐγένδιος
(Saint-Oyend).

τας συνήθως στὸν Λαυκῶννο τοποθέτησε ἕναν ἐπίτροπο στὸ Κονταδίσκο.

Μὲ τὸ κῦρος τῆς Θείας Χάριτος διοικοῦσε ὅλη ἐκείνη τὴν στρατιὰ τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἰούρα, διορθώνοντάς τους μὲ τὸ παράδειγμά του, μὲ λεπτότητα καὶ τρυφερὴ ἀγάπη, καὶ διδάσκοντάς τους τὴν βασιλικὴ ὁδὸ τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποία δὲν παρεκκλίνη οὔτε δεξιὰ, ἀπὸ ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα, οὔτε ἀριστερά, ἀπὸ ὀλέθρια χαλάρωσι τοῦ φρονήματος.

Ὅταν πλέον γέρων καὶ καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια ἔφθασε στὰ τελευταῖα του, οἱ μαθητές του θέλησαν νὰ τοῦ δώσουν νὰ πιῆ ἕνα ποτήρι νερό, ὅπου εἶχαν διαλύσει λίγο μέλι.

Ὁ Λουπικίνος τὸ γεύθηκε καὶ ἀμέσως στράφηκε ἀπότομα λέγοντας: «**Ε**χθρέ, ἀκόμη καὶ τώρα, στὸ τέλος μου, προσπαθεῖς νὰ διαφθείρης τὴν ταπεινότητά μου μὲ τὸ δέλεαρ μιᾶς μάταιης ἡδονῆς!». **Κ**αὶ ἀμέσως ἀπεδήμησε πρὸς τὸν Χριστὸ μὲ περίχαρη σπουδῆ (περὶ τὸ 480). **Ἐ**νταφιάσθηκε στὴν Μονὴ τοῦ Λαυκῶννος, στὴν ὁποία ἐπιτέλεσε κατόπιν πλῆθος θαυμάτων⁴.

1. Στὰ Δυτικὰ Μαρτυρολόγια ὁ Ἅγιος Λουπικίνος (Lupicinus) μνημονεύεται χωριστὰ στὶς 21 Μαρτίου. **Τ**οπικὰ ὁμως, συνεορτάζονται στὶς 28 Φεβρουαρίου. Βλ. Vies des Pères du Jura, SC 142.

2. Τὸ Κονταδίσκο ἐξελίχθηκε σὲ μεγάλη Μονή, ἡ ὁποία πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Εὐγενδίου (Saint-Oyend) καὶ ἀπετέλεσε τὸν πυρήνα τῆς πόλεως Σαιν-Κλώντ (Saint-Claude), ἐνῶ ἡ Μονὴ Λαυκῶννος ἔγινε ἡ Μονὴ Ἁγίου Λουπικίνου (Saint-Lupicin).

3. Εἶναι τὸ σημερινὸ Σαιν-Μωρίς (Saint-Maurice) στὸ ἐλβετικὸ καντόνιο Βαλαί. **Κ**ατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς καιροὺς, στὴν Γαλατία ὑπῆρξε περίφημος τόπος προσκυνήματος καὶ ἐξελίχθηκε σὲ ὀνομαστὴ Μονὴ (ιδρύθηκε τὸ 515), ἡ ὁποία στάθηκε ἀφετηρία τῆς μετέπειτα διαδόσεως τῆς μοναχικῆς παραδόσεως πρὸς τὸν προῆλθε ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Λερίνου. Βλ. Μνήμη Ἁγίου Μαυρικίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ († 27η Δεκεμβρίου).

4. Ἡ μνήμη τοῦ διαδόχου καὶ πιστοῦ μαθητοῦ τῶν Ἁγίων Ρωμανοῦ καὶ Λουπικίνου, Ὁσίου Ὅγενδίου ἢ Εὐγενδίου († 510), ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀρετὲς του καὶ τὰ πολλὰ θαύματά του ἔδωσε στὰ Μοναστήρια τοῦ Ἰούρα τὴν ὀριστικὴ κοινοβιακὴ τους τάξι, τιμᾶται τὴν 1η Ἰανουαρίου. Βλ. ἐπίσης τὴν Μνήμη τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου τῆς Μπεζανσὸν († 6 Ἰουνίου).

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγιῷ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*